

може да го счупи, ще стане великъ ханъ и ще управлява ханството следъ мене.

Опитаха се всички по редъ, но снопътъ бѣше здравъ и никой не можа да го скърши. Тогава Кубратъ развърза пръчките и почна на ги чупи една по една. Когато младитѣ ханове видѣха това, извикаха въ единъ гласъ: „велики хане, така всѣки може“.

— Видите ли, каза Кубратъ, така всѣки може. Запомнете добре, че ако следъ смъртъта ми вие се раздѣлите, ханството ще ослабне. Както тѣзи пръчки по отдѣлно всѣки може да счупи, така и васъ, раздѣлени, лесно ще ви победятъ.

И, като издигна високо единъ златенъ прѣтъ съ свитѣкъ косми отъ опашката на Талтоша, каза имъ:

— Отъ днесъ нататѣкъ, нека това бжде ваше знаме. Пазете го и му се кланяйте! —

Когато този прѣтъ падне въ чужди рѣце, ханството ви ще изпадне въ робство.

Съберете пръчки . . .

— Кубратъ не довърши и издѣхна. Никой не разбра, какво искаше да каже.

Орелътъ разпери крила . . . :

— Какво стана съ Испериха? Това ще узнаешъ по-късно, каза орелътъ и се изгуби.

ИСПЕРИХЪ ХАНЪ

Нощъ трета.

Презъ тази нощъ, пакъ по сжщото време, орелътъ разтворилъ тихо съ клюна си прозореца на келията и като устремилъ огненъ погледъ въ Паисия, започналъ: